

Construir la vida enmig de la melangia

Ridiculitzar, menysprear l'altre, rebutjar-lo o insultar-lo en privat o públicament, en una conversa quan tots ho fan...

Com de difícil és no caure en aquest parany, en aquest estat que ens fa estúpids a tots i ens transforma en salvatges i irracionals!

L'ésser humà desconeix que camina perdut, ignora la seua feblesa i així fem funcionar un món que, agònicament, desfem...

Hi ha qui perdona la vida a un altre.

Hi ha qui menysprea.

Hi ha qui es creu savi, contra tot pronòstic, contra tots els altres.

Hi ha qui assassina la llengua que la mare li ensenyà, la prostitueix.

Hi ha qui contra tot es rebel·la i genera violència de la por tan íntima en què viu.

Els humans caminem trists, desencaixats, perdut el rumb i sembla impossible cap solució. Sóc realista.

Ho veig a Madaya, al *facebook*, a la premsa, en el tracte entre persones (veïns, estrangers, refugiats), en el tracte d'uns éssers vius envers els altres, en aquesta política de sainet pobre, note el bategar ofuscat, una terrible violència submergida, la marginació de l'elegància, l'oblit en la mirada neta, l'amor ignorat.

Vine tu, pren entre els teus coixinets de les potetes el foc humit que en mi s'agita, que tremola en dubtes, que quasi s'apaga...

[Oh bellíssima Jana](#), parla'm de la vida, respira-la amb mi.